

VĚTRNÍK

Ročník XLV.

Pátek 17. října 2014

číslo 8.

Únos od divadla za bílého dne

Burza trakařů se dnes rozhořela před divadlem Krakonoš, kde byl vítán další soutěžní soubor letošní přehlídky. Tentokrát jím byl DS Bratří Mrštíků z Boleradic. Soubor, v jehož čele kráčela krásná děvčata v krojích s ošatkami plnými voňavých hroznů, požádal o zapůjčení trakaře. A protože technici nevěděli přesně jakého, rozhodli se nabídnout trakaře různých velikostí, historie i tvarů. Aby ti, co nabízeli, přesvědčili soubor o kvalitě vlastního nářadí, naložili k jízdě zmíněné krasavice a odklusali s nimi někam za kostel. Tak nevím – bude dnešní představení, když vysočtí jinoši unesli lépe děvy boleradické? Nečekala jsem na návrat, vrhla jsem se na ochutnávku hroznů tekutých...

jn

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Horšovský Týn	malý sál
15:00	vítání Ořechov u Brna	před divadlem
16:00	Zapeklitá komedie aneb	velký sál
16:30	Kdosi brousí nad Paďousy	
17:00	Boleradice	
19:30	Zapeklitá komedie aneb	velký sál
20:00	Kdosi brousí nad Paďousy	
20:30	Boleradice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze: Máša Caltová

Vladimír Zajíc: Šanghaj
Horšovský Týn

Autor scénáře a současně režisér inscenace Vladimír Zajíc není v divadelním světě žádným nováčkem. Vystudoval sice pražskou DAMU, ale na umění se dlouho díval i z jiného úhlu pohledu. Živil se jako zeměměřič, kopáč, závozník, uklízeč, dřevorubec, fotograf a zástupce ředitele. Divadlo hodnotil jako porotce i publicista, ale především ho sám vytvářel jako dramaturg a autor. V letech 1988-1996 byl v angažmá jako dramaturg a autor Východočeského divadla DRAK a spolupracoval i s profesionálními divadly v Brně, Mostě, Českých Budějovicích a Uherském Hradišti. Jako autor napsal řadu her jak pro rozhlas, tak i pro naše a zahraniční divadlo,

V současné době utváří profil divadelního souboru v Horšovském Týně. Snaží se jít nevyšlapanými cestami. Na jeviště vrací poezii v závažnějších tématech. Hru Šanghaj napsal V. Zajíc na cestách mezi Horšovským Tý-

nem a Rjekou v roce 2012 a v témže roce ji s místním souborem realizoval. Šanghaj vznikla jako hold Jiřímu Wolkerovi, konkrétně jeho básni Balada o námořníkovi. Vypráví o neuchopitelnosti a proměnlivosti světa vnějšího i niterného. Řeceno slovy básníka: „Srdce lidské nožem je, anebo ránou je a nejvíc ze všeho bývá oboje.“

Křehký příběh námořníka Mikoláše lokalizuje v drsném prostředí námořnické krčmy. Režisér se snažil převyprávět křehký příběh v efektním, bohatě strukturovaném tvaru. Dramatický

text se prolíná s živou hudbou, zpěvem, hrou loutek a stínohrou. Významovou rovinu posiluje i efektní pohyblivý výtvarný znak. Celek překvapuje svou nápaditostí. Otázkou ale je, kdo jsou ti, kteří vlastní příběh vyprávějí. Snaží se pochopit, co je to touha, láska, zrada, beznaděj a hledání životního východiska? Barvitá kresba prostředí, humor, razantnost kresby jednotlivých typů překrývá někdy vlastní křehkost příběhu. Daleko větší pozornost by se měla věnovat smyslu recitované poezie. Vždyť chvályhodná herecká souhra ne-

ní určena jen ke kresbě prostředí, ale především k hledání smyslu lidského počínání.

Řekli půdičkáři

Toto představení bylo bezesporu silně inspirativní. Ocenili jsme scénografii (scéna, světla, rekvizity), hudební složku i pokus vytvořit scénickou koláž literárních i neliterárních textů. Rámec krčmy (okouzlení mořem) oslabuje sdělení tématu Wolkerovy básně. Množství znaků a metafor nám komplikovalo vyjádření hlavní myšlenky inscenace. Pěvecký projev nás potěšil, jevištní řeč už méně.

Téma mi nejprve hráli bedňáci od moře

Vladimír Zajíc, DS MKZ Horšovský Týn, scénář a režie Šanghaje

Vy jste autor scénáře a režisérem hry Šanghaj, kterou jste napsal na motivy básně Jiřího Wolkerova Balada o námořníkovi. Zajímalo by mě a čtenáře, jak se takové dílo tvoří, jak dlouho vzniká.

Vzhledem k tomu, že se jedná o Horšovský Týn, tak to trvá jenom půl roku. Byla to práce zajímavá a pro mě důležitá v tom, že jsem přinesl scénář, řešení a protože dávám i prostor, tak řadu textových věcí dodělali i herci. Když už byla situace připravená,

tak ji obohatili a rozvinuli. Ne všechno jsem přijal, ale osmdesát procent jejich nápadů jsem vzal. A to je práce, která mě těší. Není to režiséřské divadlo, i když to musí udržet ten tvar, a na druhou stranu je to souborovka a věřím tomu, že si ji všichni užívají. Je to jiný druh poetiky, než jsme dělali doposud, ale zdá se, že to vyhovuje. Že to je dobré.

Jak se pracuje s Wolkerem? On je dost těžký na inscenaci?

To je, kdyby neumřel tak mladý, tak by se jistě ještě někam posunul. Pro mě je v jistých aspektech srovnatelný s Má-

chou. Oba dva pánové byli a jsou úžasní. To, že občas někdo Wolkeru zneužil k politickým cílům vzhledem ke dvěma básničkám, je totálně nepodstatné. Jeho básně jsou obrazy v obrazech, jsou prostě podněcující. Balada o námořníkovi mě pronásledovala kolik let, nikdy jsem si nemyslel, že ji přivedu třeba na jeviště. Ale pak jsem režíroval v Chorvatsku a hrál jsem si s tím a tam mě jeden seznámil s bedňákama v přístavu, co vykládají ty velké lodě, a já jsem je požádal, když jsou od toho moře, tak jestli by si nechtěli něco zkusit, a tak v takové tovární hale, v zimě, si prostě na to téma začali hrát. Bylo to samozřejmě nějak úplně jinak, ale v tu chvíli jsem si uvědomil, že to půjde. Když jsem tam byl další rok, měl jsem během zkoušení dost času, abych připravil první verzi scénáře. V polovině února jsme začali zkoušet a v červenci byla premiéra. Od ní inscenace ještě doznala změn. Důležité pro mě bylo i to, že dcera jednoho z herců zhudebnila skladby, Filip Vrba se chopil scénické hudby, kterou udělal jako k filmu, ostatní vyrobili scénu podle mých představ. Je dobrý, že to není věc jednoho člověka, ale celého souboru. Takhle práce mě vždycky bavila, ať už kdysi dávno v Anfasu, nebo potom v Draku, nebo v Rjece... Lidi mají prostor a v posledních čtrnácti dnech se to musí srovnat. Já jsem spokojen.

PeHe

ŠAMU je vychovaný soubor

Že lidé nejsou moudřejší
však nejde na rozum,
vždyť pořád stejné hodiny
tikají už stovky let.
A není důvod jediný
tak hloupě hnát se vpřed.
Vždyť to pak život přeletí
jen jako vztekly pes,
když nevychutnáš objetí
a to, jak voní vřes.

Kdysi dávno básník šel pomalu
krajinou
a v duchu pěkně vymýšlel bás-
ničku spanilou.
Z těch pěšky psaných veršů
o lásce šuměl les
a milenci ve stínu šeráků
tak šeptají si i dnes.

A co složíš ty, když letíš dálnicí,
text na billboardech stačí ti
A to ti je málo ...
Jen představte si houbaře,
jak běhá po lese
a vykřikuje bujaře,
že všechno odnese.

Vždyť v tomhle fofru, vážení,
nenajde vůbec nic.
Za pár dní tak akorát si užene
zápal plic.
Zvolněte tempo, prosím vás,
a prohledejte mech,
a naleznete tolik krás,
až vám to vezme dech.

Když miloval můj dědeček mou
babku, pokud vím,
tak nejprve ji verše čet a ona čet-
la s ním.

Až v pravou chvíli konečně
ji kolem pasu vzal
a čekal pak horečně,
co asi bude dál.

A věřte, že se dočkal. A dědek,
jak by smet.
To, co my chceme bezmála na
potkání a hned.
Kdo po světě se rozhlíží
a zůstane jen chvíli stát,
zbaví se mnoha obtíží,
jež neradno si přát.

Zvolněte tempo, prosím vás,
a prohledejte mech.
A naleznete tolik krás,
až vám to vezme dech.
Vždyť pořád stejné hodiny
tikají už stovky let
a není důvod JEDINÝ,
tak hloupě hnát se vpřed.

Štítinský soubor měl hostesy
hned dva – Danielu Hejralovou,
která přijela na návštěvu
z Kanady, kde nyní žije, a Karla
Bártu. Oba se o soubor starali a
tak také oba se s ním přišli roz-
loučit. Karel prohlásil, že Štítin-
ští, byť byli ve Vysokém potře-
ní, neklamali. „Byli vycepaní a
v hasičovně jsem s nimi prožil
krásný večer s rodinnou atmo-
sférou,“ chválil Kája.

Daniela nebyla tak milosrdná.
Prohlásila, že se připravovala na
vedení ŠAMU před oponou,
nacvičovala slova, která řekne.
„Nikdy se mi nestalo, aby herec
a policajt v jedné osobě mi řekl,
co mám říct já. A v tu chvíli se mi
vykouřilo, co jsem odpoledne

nacvičovala. A tak mě pohotově
doplnil Kája, ale zapomněl to, co
si připravil on,“ stěžovala si Da-
niela.

Štítinští se nenechali v dárcích
zahanbit a předali dort, v jehož
středu seděl malý policajt s číva-
vou: „My víme, že jsme vám
možná včera lezli krkem. A tak si
dovolujeme malou pozornost,
abychom těm, kterým jsme tím
krkem lezli, prolezli i žaludkem,“
předával prezent policista Gob-
bel (Michael Slaný).

Za všechny Štítinské se pak
rozloučil Václav Benda básní.
Těm, kteří na vítání nebyli, ji při-
nášíme, aby jim to nebylo líto.

jn

I František Laurin se skoro lekl

málo hranou hru. Postupně si začal dosazovat lidi do těch rolí, ve kterých je živě viděl. U jedné postavy posunul hru tak, že z role dospělé dcery udělal dceru devítiletou. Všechny postavy pak zkusil postavit tak, aby jako jediný normální působil ten, který na konci zemře.

Škoda je, že jsem byla na představení odpoledne, kdy bylo hlediště plné postarších lidí, kteří (opět) téměř vůbec nereagovali a připadalo mi, že jsem jediná, kdo se výborně baví. S touto hrou jsem se (stejně jako většina diváků) setkala poprvé a děkuji ŠAMU Štítina, že nezklamali a naservírovali nám jako vždy komedii na vysoké úrovni.

šv

Oprava

Při čtvrtém představení ŠAMU Štítina hral roli Shandyho Aleš Benda a ne jak jsme mylně uvedli Tomáš Hříbek. Aleši Bendovi se tímto omlouváme *red*

Soubor ŠAMU Štítina přivezl na Krakonošův divadelní podzim hru Lháři, kterou výjimečně nastudoval jiný režisér než obvykle. To, že i Ondřej Benda je velice nadaný, potvrzuje nejen postup na tuto přehlídku, ale i ohlasy diváků.

Porota se opět na všem shodovala, především na tom, že v některých věcech je třeba přidat – například vikář by měl být ještě přehnanější a fanatičtější, pak lépe vynikne chvíle, kdy se na jevišti objevuje v krajové noční košilce. Také Gronyu je třeba vypracovat tak, aby byla ráznější a šel z ní opravdu strach. Je totiž postavou, které se všichni bojí, protože představuje největší nebezpečí. Také by bylo dobré zkrátit ještě trochu dialog policistů přede dveřmi, neboť je moc zdoluhavý. Jinak se s předlohou a škrtáním poprali velmi dobře.

Pochválená byla nejmladší herečka, jejíž výkon byl přesvědčivý a byla označena za naději souboru. Velmi dobré byly i ostatní výkony, fungovalo to a jejich rozehrávání situací bylo

nejlepší, co zde bylo viděno. I scénografie je chytré řešená, funkční a navíc velmi estetická, vše ladilo a navíc vypadalo opravdu zabydleně. Kostýmy jsou přesné, jednoduché a civilní, jen matka z ROPROPE (Rodiče proti pedofilům) je trochu jako z „nóbl punkácké operety“.

Půdickáři nevěděli, zda představení není moc dlouhé, má totiž tři dějové linie (policisté, rodina, matka) a podle nich by hra měla větší spád, kdyby byla jen jedna.

Nakonec bylo předáno slovo souboru a hned vstala představitelka Grony s tím, že Gronyu před chvilkou potkala a je opravdu rázná, položila před každého porotce odznáček ROPROPE a vrátila se zpět na místo. František Laurin poznamenal, že se k nim vydala s takovou razancí, až se skoro lekl. Režisér pak začal líčit to, jak se k textu vlastně dostali a jak se zkoušelo. Prý si původně chtěl nějakou hru najít a přeložit si ji sám, ale bylo by to moc náročné, vzal tedy již přeloženou, ale

Jsou krásní, lehce zestárli, či se spravili

Co přinesl a jak se změnil letošní Klub režiséru Svazu českých divadelních ochotníků (SČDO), o tom jsme si povídali s jeho lektory, Františkem Zborníkem a Petrou Kohutovou. Na otázku, co se změnilo, odpověděl František Zborník pohotově, že někteří jsou krásní, někteří zestárli, další se lehce spravili. „Ale nepřekvapilo mě, pokud jde o tělesnost, téměř nic,“ dodal. A jaký vítr do kurzu přinesl Martin Pacek? „Trošku neorganický, pokud jde o tematické zaměření kurzů, ale pokud jde o přípravu k divadlu, tak to bylo vnímáno velmi pozitivně,“ konstatoval lektor s tím, že Martin Pacek s frekventanty dělal aktivní postoj herce, orientaci v prostoru, chůzi. „To je to, co by obecně tito lidé měli vědět. A ať chceme vědomě či nevědomě, my to s Petrou také využíváme.“ Zajímalo nás, jaký bude letošní výstup z kurzu na veřejnost. „Veřejné představení s největší pravděpodobností letos nebude. Ta práce byla velmi intenzivní, ale byla spíše uvnitř než

ven. Protože jak jsme vyšli z Komenského Labyrintu, dostali jsme se k našim životům, našim postojům, k našemu směřování, k našim cestám,“ říká Petra Kohutová a dodává: „A myslím, že to je v tuto chvíli důležitější než to stavět pro člověka z vnějšku.“ A podle

jejích slov, od chvíle, kdy klub vede František Zborník, stal se velmi osobním. „Myslím si, že pokud nové znalosti nevyužijí účastníci klubu pro divadelní práci, tak je rozhodně využijí sami pro sebe, uzavírá lektorka Klubu režiséru SČDO.

PeHe

Zpívání ve sboru je barevné

K doprovodnému programu Krakonošova divadelního podzimu 2014 patřil taktéž koncert v kostele sv. Kateřiny Alexandrijské. Letos se ho zhostil pěvecký sbor Mladí z Jablonce nad Jizerou. Těsně po doznění posledních tónů jsem zastavila s několika otázkami také sbormistryni Květu Kavánovou a Magdalenu Jarošovou, která obstarává klavírní doprovod.

Moje otázka byla jednoduchá. Jakou mají zkušenost s divadlem? Divadlo chvíli hrála jen paní Jarošová, sbormistryně má zkušenost pouze dirigentskou. „Na jeviště vystupuji stále s velkou trémou, i když je menší než na začátku.

Ale divadlu se také nevyhýbám, ovšem nikdy bych nepřijala roli, vždy směřuji k té hudební stránce. Herečkou bych opravdu nemohla,“ svěřila se Květa Kavánová a dodala, že nejsou čistě dívčí sbor, protože v současné době mají i tři chlapce. „Práce s chlapeckými hlasy je

však úplně jiná, oni zní jinak,“ dodává.

Své pocity doplnila i děvčata ze sboru. Podle nich je lepší zpívat ve sboru, protože je to takové barevnější. A největší zážitek z poslední doby byl koncert s Hradišťanem v loňském roce. A letos je

čeká další. „Jsem velmi ráda, že tento druhý koncert vyšel z jejich podnětu. Už se na něj moc těšíme,“ uzavřela povídání v naplněné hospůdce U tří kamarádů sbormistryně Květa Kavánová.

jn

Katka

Honzík

Hostesky a hostesové, kteří se letos starají o soubory

Daniela

Kája

Klaudie

Adélka

Čtvrtek, no a co?

Ráno byla mlha,
mlha jako blázen.
Možná jenom mraky
sahaly až na zem.

To Krakonoš začal
předčasně být smutný,
že se blíží konec –
odjet bude nutný.

My však všichni, lidičky,
mlhu nechme stranou.
Nutno – když chcem
ahoj říct,
též říct na shledanou.

Ten sál plný diváků
do dneška od pátku
my pro sebe musíme
přirovnávat k svátku.

Zatím budme veselí,
smutek nechme stranou.
Uroňme až v neděli
malou slzu slanou.

jh a Vobskočák

Dotaz...?

Už pár let občas zaslechnu: no jo, ubývá návštěvníků, už to není ono, to kdysi....

Pravda, patřím k pamětníkům, leckdo tu chybí, opustil naše řady, ale hostů neubývá, jen jejich tváře se mění. Kupodivu i mládež. Naplněná představení vypovídají o neutuchajícím zájmu diváků, dopolední semináře nenabízejí mnoho volných míst, večerní půdičky s Rudou jsou obsazené, vítání před divadlem vždycy potěší spoustu přihlížejících. Úbytovatel má postýlky obsazené, přestože Kramářova vila už nezní večerními pokecy. Živo je na Rebelce, v Crazy baru, u Albíny. Ráda se zdravím se starými známými, ale nejvíce se těším, že ty nové tváře z loňska či předloňska tu vidím zas.

Takže vyvracím všechny pesimistické dotazy. Na přehlídce nás neubývá!!!

P.S. Samotný divadelní spolek je toho důkazem.

Svatava Hejralová

Dobré mravy

Listárna

Dnes je tohle úsloví skoro k smíchu, Je skoro trapné, že dobré mravy se musí připomínat v zákonu. Platívalo, že když sis potřeboval něco vypůjčit od souseda, kamaráda či známého, zeptal ses. Dnes, co není chráněno zákonem, ať autorským či patentovacím, lze využít, spíše zneužít převážně pro komerční záměry. Protože peníze hýbou světem.

Ve světě ochotníků to je jinak. Tam jsou peníze potřeba, ale nad nimi je přátelství a k nim se při-

rozeně pojí dobré mravy. Jinak řečeno slušnost.

Krakonošův divadelní podzim je dnes dobrým pojmem už 35 let, má svůj znak, svoje fanfáry a nikoho nenapadlo, že ho lze využít na kšeft. A nikoho doposud nenapadlo si tohle dát zaregistrovat. I po 45 letech se ochotníci ve Vysokém poučili. Ve vši slušnosti poznamenám, že kdo umí, tak umí, ostatní čumí.

Svatava Hejralová

Ahoj všem,
smekám před Vámi, děláte to se srdíčkem a dobře. Od 70 let máme občas štěstí účastnit se KDP. Letos jsem byl opět šokován tím, že „tam na horách“ ladilo stejně, jako když nám poprvé tato písnička zněla v podání paní Marušky Hejralové a Slávky Hubačkové. A nový vypravěč poudaček je „1“.

A Větrník taky. A všichni okolo, vč. „kuchyňky“ a organizátoři včetně všech Hejralů, nestárnoucí Svatavy, a Bártů a Veverků a VŠECH ostatních taky.

Jen mi je líto, že jsem líbal a potkával známé, ke kterým jsem již neuměl přiřadit jméno (ach, to stárí), a taky jsem nepotkával dříve dobré známé, které bych rád potkal, protože oni to KDP již sledují z velké výšky krkonošského nebečka.

Tak mě napadlo, jestli by „Větrník“ nemohl zavést divadelní rubriku TI U NÁS ŽILI A ŽIJÍ DIVADLEM! s malou fotkou a data s kratičkou informací - citlivě, aby se na někoho nezapomnělo.

S přáním „ať se daří!“

Jiří Kašpar st., DS Meziměstí

Moji milí kamarádi,
posílám vám velké přání.

Divadelní podzim ať vám vyjde a Krakonoš i presovačka příště zase přijde.

Moc děkuju za pohled.
Pavlinka Soukenková

Deset zastavení divadelního jara

Postupovou přehlídku v Miletíně (Miletínské divadelní jaro 2014) pořádá pro Královéhradeckou oblast Volné sdružení východočeských divadelníků. Probíhala v termínu 25. – 27. 4. 2014. Lektorský sbor - František Laurin, Alexandr Gregar a Jaromír Vosecký měl možnost shlédnout během tří dnů devět představení, což je dost slušný zážitek.

DS Erben Miletín zahájil hrou J. Štolby v úpravě Vladimíra Kněžourka VODNÍ DRUŽSTVO. Následovali NAŠI FURIANTI Ladislava Stroupežnického v provedení Lovčických ochotníků, pak jako nesoutěžní představení zastupitelé a spolky města Miletín předvedli satiru Štěpána Haka ELITA. Nechanický ochotnický spolek si zahrál ROZMARNEHO DUCHA Noela Cowarda a Korálka z Dětenic předvedla KRYSAŘE Viktora Dyky. Další titul – NA SPRÁVNÉ ADRESE Marca Camoletiho zahráli ochotníci z DS Zdobíčanu Vamberk a získali doporučení na KDP. Další hra Raye Cooney

PEKLO V HOTELU WESTMINSTER v provedení DS J. K. Tyl z Meziměstí byla na KDP nominována. Další doporučení si odvezla Havlova AUDIENCE z DS SNOOP Opatovice nad

Labem. Přehlídku zakončil DS Symposion Třebechovice pod Orebem vlastní dramatisací Boccacciova Dekameronu TAK TROCHU DEKAMERON.

PeHe

Co je psáno v divadelní kronice

15.7., úterý, 20:42: Jsem již ubytován u Marka a počínám zpracovávat záznam. V Dives nás vítá Daniel se svými lidmi, zpíváme živý a poté nás seznamuje s programem a rozdělením do rodin.

16.7., středa: v 8:45 pojedeme autobusem na projíždku asi hodinu po moři. 9:00 - nastupujeme na loď. Pan Bárta říká, že železnice je bezpečnější. Vyplouváme z přístavu a nálada mezi mužstvem je výborná. Je však zataženo a celkem velké vlny. Začínají obavy o osud odpoledního představení. Po cestě nám pomocník kapitána přes překladatele prezidenta Pivoňky přednáší vše o okolí. Plujeme rychlostí okolo 15 km/h, tj. asi 1 uzel. Zatím se při vyhlídce žádná loď nepotopila. Byli jsme v maximální vzdálenosti asi 6 km od pobřeží. Řada pasažérů má obavy, že tato loď se potopí jako první. Kocábka je zmítána vlnami nahoru a dolů, vlny jdou občas i přes příď a jednou i přes záď, až Pepa Kučera má plné tenisky. Pan Capitain mě pozval na zpáteční cestě do své kabiny. Spousta všech možných obrazovek, pák a telefonů. I strojovnu má v přímém přenosu. Sonar, radar, počítačový navigátor, eurotel, síbíčko, vysílačka, kormidlo, plyn, a dobrou náladu.

Až se vrátíme, projdeme trh v Trouville. Obědvat budeme buď na pláži, nebo v Saint-Arnoult. Tam budeme mít sál k dispozici. Potom v 17:00 hrajeme v Trouville. Stavěči připravovat scénu, ostatní budou mít volno, hraje se Začarovaný les - je to výběr trouvilské radnice. V 19:00 budeme společně večeřet.

17.7., čtvrtek: půjdeme se podívat na děravé skály u Etrétat a na město. V 9:00 odjedeme ze Saint-Arnoult do Dozulé a odtud odjedeme do Etrétat. Místa v autobuse máme dost. Když vyložíme bagáž, tak se do autobusu vejdem všichni i s

hostiteli. Večer bude společný, který nám věnuje výbor Trouville - Vrchlabí prostřednictvím prezidentky Kristýny.

18.7., pátek: hrají se dvě divadla. Jedno v 11:00 dopoledne a druhé ve 21:00 večer. Jsme zařazeni na konec přehlídky, což nás potěšuje a zároveň i zavazuje. Hrát budeme v magickém prostředí staré obchodní haly z 12. století. Veškerou techniku budeme mít k dispozici.

19.7., sobota: volný den, máme hrát **pétanque**. Závěrečný večer v jídelně školy. V neděli vyjedeme v

9:00 do Paříže, kde si prohlédneme Eiffelku, a ve 13:00 pojedeme lodí po Seině. Po rozloučení se vydáme na cestu domů. Já, Petr Štěpánek a řidiči jsme osaměli s autobusem. Naštěstí Petr prodjednal uskladnění piva a masa do ledniček, vše jsme uskladnili a vydali se k hostitelům. Bydlíme u Marka v Douville. Vzápětí však odcházíme na obhlídku dalších bydlících, například řidiči bydlí u Clauda. Je vidět, že Douville je letoviskem horních deseti tisíc Francouzů. Odtud se vracíme po anýzovém občerstvení pěšky. A nyní díky Petrovi vidím, kde budeme zítra hrát. Je to Casino přímo na pláži v Douville.

Josef Hejral

sobota 18. října 2014

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Boleradice	malý sál
13:00	Rychlé Šípy z Oltecu aneb	velký sál
13:30	Opereta třetího věku	
14:00	Ořechov u Brna	
15:00	Rychlé Šípy z Oltecu aneb	velký sál
15:30	Opereta třetího věku	
16:00	Ořechov u Brna	
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	Sejkorák	všude

Větrník, zpravodaj XLV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, Komiks Aleš Hejral, grafika Petr Kolínský, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč